

Bugün dönence günüymüş,
bugün aynı zamanda ay tutulacakmış,
450 yılda bir olurmuş, duygusal olarak
inanılmaz şeyler olacakmış...
Astrologlar (astronomi dışı uğraşanlar)
öyle diyormuş...
Bu akşam bir yıl dönümünün
yazısını, Semih'in izlenimini yolluyoruz...

Aslında harika şeyler yaşanıyor ve oluyor...
İllüzyon değil, şaşalı abartılı değil,
ama yürekten kopup gelen
gerçek bir sevgi, gerçek bir gülümseme var;
Semih'e olduğu gibi hepimizi öylesine sarıp sarmalıyor ki,
Semih in, Seyda'nın, Umut'un yazdığı gibi;
anlatmak zor, bir parçası oluveriyorsunuz;

bir kere o güzellikleri derinlemesine anladığınız zaman
diğer herşey boşmuş gibi geliyor insana...
"Yok hayır alt tarafı bir öğrenci topluluğu,
işte bir iki koli taşınır vs diye başladım" diyor Semih
"Nasıl bu hale geldim?"

Çocukları anlatamadığımız gibi gönüllüleri de anlatamıyoruz,
resimleri seçerken (ki resimler Kelkit'ten) çocukları ne kadar özlediğimizi
derinden hissediyoruz... O günlerdir süren tempoda Uğur'un sevgi dolu
yumuşacık duygularla ipi salladığı an gözümüze geliyor,
veya Semih'in bir önceki izlenimde Yusufelinde Sarıgöl de M A Ersoy YİBOda
o dünya güzeli çocukla o yürekten gülümsemeleri nasıl bir duygu anlatılamaz,
Semih anlatmaya çalışmış, zaman zaman hep kendimize soruyoruz,
ne isimiz var bizim burada,
yollarda olmalı ve daha çok çocuğa ulaşmalıyız
sizlerin sevgisini de o güzel çocuklara ulaştırmalıyız...

Saygılarımızla,

İLKİYAR

--

Orda bir YİBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

YIL DÖNÜMÜ

Tam bir yıl oldu, bir ekim projesiyle başlayan yolculuk ilk yılını doldurdu. Şu an İLKYAR'ın hayatımdaki anlamı gerçekten çok büyük. Ne olursa olsun insan bir şeye bu kadar bağlanmamalı diyor içinden. Bazen farkına varmalı. O sadece bir topluluk, öğrenci topluluğu demeli. Ama olmuyor işte. Hayatımı hep bir yolculuk, bir gurbet olarak görürdüm. Hala da öyle görüyorum. Hep bir şeyi arıyor insan.

Ne olduğunu bilmediği. Bazen bulur gibi oluyor, gurbet bitiyor bir süreliğine. İşte ben öyle tarif ediyorum. Kendimi bilim otobüsünde, onların yanında evimde gibi hissediyorum. Her ayrılışımda, her Ankara'ya dönüşte evimi, yuvamı özler gibi özliyorum onları.

Düşünüyorum acaba İLKYAR'dan sonra hayatımda ne değişti diye. Mesela eskiden takım tutardım, ben Galatasaraylıyım derdim. Formalarım vardı mesela. Maçları dinlerdim radyodan, hatta 6-Olık maçta ağladığımı hatırlıyorum. Ama şimdi Fenerbahçe Galatasaray maçının olduğunu proje dönüşü öğrendim. Ve insanların 'uğruna ölürüz, öldürürüz' nidalarıyla karşı takım taraftarına hakaret ettiğini gördüm. Anlam veremedim. Ben de mi o insanlardan biriydim?

Eskiden saatlerce televizyon izlerdim. 'Bizde bu ülkenin vatandaşıyız, ülkede neler olup bitiyor bilmek gerekirdi' derdim ama şimdi gittiğim yerlerdeki berdel düşünlerinin, okutulmayan, hor görülen çocukların sorunu neden yok televizyonda? , 'Ünlülerin giydiği milyarlık ayakkabı, minik Murat'ın 3 liralık lastik pabucundan daha mı çok alakadar ediyor beni?' diye sormaya başladım. Başka bir örnek eskiden bilgisayar oyunları oynardım-ki yaşıtlarım, çevremdeki arkadaşlarım hala oynuyor- nedense artık eskisi gibi zevk vermediğini fark ettim. Neden bu günlerde minik Sibel ile kovalamaca oynadığımız anlar aklımdan çıkmıyor?

Yoğun bir sınav dönemine gireceğim önümüzdeki hafta itibariyle ve önümüzdeki dört okula gidemeyeceğim. İçimden sınavlara girmemek geçiyor. Düşünüyorum ben çok para, mevki, saygınlık vs istemiyorum hayattan. İçimdeki hasret, özlem o kadar yoğun ki. Tek istediğim bir "mail", bir telefon, bir mesaj bir birşey, birşey beni çağırırsın, otobüsü yükledik, kalkacak hemen seni bekliyoruz desin, bende koşa koşa gideyim. Ardıma, geride kalana dahi bakmadan. Uykusuzluğuma, yorgunluğuma, her şeye rağmen gidiyim.

Ama dur Semih diyorum. Hüseyin Hocanın çocuklara dediğini hatırla, bu sıkıntılar güzel günler görmek için dediğini hatırla. Onlar orda ve ben elbet gideceğim oraya. Eskiden bu kadar duygusal davranmazdım ben, ne oldu bana? Gittikçe bağlandığımı, kopamadığımı hissediyorum, sonu ne olacak, nereye varacak kestiremiyorum.

Başta, "köy çocuklarına yardım ediliyormuş, bir ucundan tutalım, koli taşımaya yardım edelimden", nasıl buralara kadar geldim. Nasıl sarıverdi tüm vücudumu, bilmiyorum. Hüseyin hocamız diyor ya, bizi buralara çocukların mektupları, onların heyecanı getirdi diye, Feleği tanıdıktan sonra çok daha iyi anlıyorum bu sözü. Felek'le ben Şubatta gittiğimiz Şırnak'ta ki Kumçatı YİBO'da karşılaşmışım. Karşılaşmışım diyorum çünkü ben Feleği ikinci görüşümde tanıyamadım. O bana hatırlattı kendini. Şubat projesinde yüzlerce çocuğa dokundum, konuştum, Felek'te onlardan biriydi. Biz gittikten 5 ay sonra ODTÜ'deki Uzay kampına çağırılmış. Yani Temmuzda ODTÜ'deydi. Bende burada yaz okulundayım o sıralar. O kampa katılan tüm çocuklar ODTÜ içinde bir restoranda kahvaltı yapıyorlarmış. Benim ne kamptan, ne bizim gittiğimiz

YİBO'dan, ne çocuk geldiğinden haberim var. Biz okullara olabildiğince sade kıyafetlerle, günlük traş olmuş, saçlar kısa halde gidiyoruz. Benimse o gün sakalım uzun, altımda kapri, saç, baş dağınık onların olduğu restorana aynı vakit bilinçsizce gittim.

Uzaktan bizim çocuklara benzeyen çocukları görünce dedim herhalde bir başka kampa gelmişler, bizim gittiğimiz okuldan gelen de olmuştur belki, beni bu halde görmesinler diye görünmemeye çalışarak en uzak bir masaya oturdum. Ben kahvaltı yaparken hemen yanımdan 'Merhaba Semih abi'

diye bir ses duydum. Beni tanıyan bir kız çocuğu vardı yanımda ama ben tanıyamadım.

Gittiğimiz YİBoların birindendi ama acaba hangi okuldu, ne kadar konuştuk, ne konuştuk hiçbir şey hatırlayamadım. Felek benim tanımadığımı fark etti ama hiç bir şey yapmadı ve yine aynı o kocaman yüreklilikle, kocaman gülümsemesiyle 'Merhaba Semih abi' dedi. Ve benim o anki hissettiklerimi ifade edemem. Düşünüyorum da onun o anki durumunu, belkide Şırnak'tan ilk defa çıkmış bir ilkökul öğrencisisin, ODTÜ'desin, 5 ay önce gördüğün Semih ağabeyine benzeyen bir adam var. Yanlış hatırlıyor olabilirsin, kötü bir insan çıkabilir, seni tersleyebilir, bunları düşünmeden yanına gidiyorsun. Ona güler yüzle selam veriyorsun, seni hatırlamıyor ama sen ısrar ediyor, hatırlamasını istiyorsun. Ben o andan kampa büyük bir heyecanla katılıyorum ve kampın kalan bir haftası boyunca yanımdan ayrılmıyor.

Bu sevgiyi cidden hak ediyorum mu? Hiç zannetmiyorum. Ona ne söylemiş olabilirim ki o beni bu kadar sevmiş olabilir? Hangi sözler benim onun hafızasında bu kadar sevgiyle yer etmemi sağlamış olabilir? Ne onu buna iten? Çocuklarda nasıl bir etki bıraktığımızı artık tahmin bile edemiyorum. En son konuştuğum gönüllüler arasında İlkyarla tanışmış YİBOLularda vardı. Hangisine sorsam seneler sonra ya bir mektup, ya bir kağıt, ya bir isim, ya bir görüntü mutlaka hatırlıyor. Çok güzel bir gündü diyor. Buna sebep olan ise bir kitap, bir otobüs, gönüllüler ve ilkyarın ana unsuru tertemiz yürekli köy çocukları... Para hayatta en çok ne işe yarar diye sorarsanız bana, bir sevgiye vesile olduğu zaman

işe yarar derim. Yani kitaba, otobüse dönüştüğü zaman, abi ablaların çocuklarla buluşmasına aracı olduğu zaman, bizi ilk yârlarımıza götürdüğü zaman derim. Bu yüzden çalışmalıyım, hayatımın geri kalanını onlara dâir bir şeyler yaparak geçirmek için çalışmalıyım diyorum. Nasıl ki onlara çalışmayı öğütlüyorsam, ben de sorumluluğumu bilip gerekeni yapmalıyım diyorum. Şimdi fark ediyorum da yoksa İlkyar çocukları eğittiği gibi bizi de mi eğitiyor?

Erdoğan Semih ORBAY

Ortadoğu Teknik Üniversitesi

Endüstri Mühendisliği

1. Sınıf Öğrencisi

Kardeşlerimiz, çocuklarımız, sevdiklerimiz, ilk yar'larımız, her şeyimiz...

www.ilkyar.org.tr

